

El petit príncep (fragment cap. XXVI)

Antoine de Saint-Exupéry

de quan el petit príncep s'acomiada del aviador,
abans de tornar definitivament al seu planeta.

Em tornava a glaçar el sentiment de **l'irreparable**. I vaig entendre que no suportava la idea de no tornar a sentir mai més aquell riure. Per mi era com una font al desert.

—Jovenet, et vull tornar a sentir riure...

Però em va dir:

—Aquesta nit, farà un any. La meva estrella serà just a sobre del lloc on vaig caure l'any passat...

—Jovenet, ¿oi que és un malson aquesta història de la serp i la cita i l'estrella...?

Però no va respondre a la pregunta. Em va dir:

—El que és important, no es veu...

—És clar...

—És com amb la flor. Si estimes una flor que està en una estrella, a la nit és agradable mirar al cel. Totes les estrelles tenen flors.

- És clar...

- És com amb l'aigua. La que m'has donat per beure era com una música, gràcies a la politja i a la corda... te'n recordes... era bona.

- És clar...

- A la nit, miraràs les estrelles. La meva és massa petita perquè et pugui ensenyar on és. Val més així. Per tu la meva estrella serà una de les **estrelles. Aleshores, t'agradarà mirar-te-les totes, les estrelles...** Totes seran **amigues teves. I a més et faré un regal...**

Va tornar a riure.

- **Ah!, jovenet, jovenet, com m'agrada sentir-te riure!**

- **Justament, serà el meu regal... serà com amb l'aigua...**

- ¿Què vols dir?

- La gent té estrelles que no són iguals. Per uns, els que viatgen, les estrelles són guies. Per altres només són llumets. Per altres, que són savis, són problemes. Pel meu home de negocis eren or. Però totes aquestes estrelles callen. Tu tindràs estrelles com no **en té ningú...**

- ¿Què vols dir?

- Quan miris el cel, de nit, com que jo viuré en una de les estrelles, com que riuré en una de les estrelles, per tu serà com si totes riguessin. Tindràs estrelles que saben riure!

I va tornar a riure.

- I quan **t'hagis consolat (sempre ens acabem consolant)** estaràs content d'haver-me conegut. Sempre seràs amic meu.

Tindràs ganes de riure amb mi. I de vegades **obriràs la finestra, perquè sí, per gust... I els teus amics s'estranyaran molt de veure't** riure mirant el cel. Aleshores els diràs: «Sí, les estrelles sempre em fan riure!» I es **pensaran que ets boig. T'hauré fet una mala passada...**

I va tornar a riure.

- Serà com si en comptes d'estrelles t'hagués donat un piló de cascavells que saben riure...

I va tornar a riure. Després es va posar seriós:

- **Aquesta nit... saps... no vinguis.**
- No et deixaré.
- **Semblarà que pateixi... semblarà una mica com si em morís. És així. No vinguis a veure-ho, no val la pena.**
- No et deixaré.

Però ell estava preocupat.

- **T'ho dic... també per la serp. No t'ha de mossegar... Les serps són dolentes. Poden mossegar per gust...**
- No et deixaré.

Però una cosa el va tranquil·litzar:

- És veritat que ja no tenen prou verí per a **la segona mossegada...**

Aquella nit no el vaig veure posar-se en camí. Va fugir sense fer soroll. Quan el vaig poder atrapar, caminava decidit, amb pas ràpid. Només em va dir:

- **Ah!, ets aquí...**

I em va agafar la mà. Però es va tornar a turmentar:

- **Has fet mal fet. Et faré patir. Semblarà que estigui mort i no serà veritat...**

Jo callava.

- Ja ho entens. És massa lluny. No puc endur-me aquest cos. Pesa massa.

Jo callava.

- Però serà com una escorça abandonada.
No són pas tristes les escorces velles...

Jo callava.

Es va desanimar una mica. Però va fer un altre esforç:

- Serà bonic, saps. Jo també miraré les estrelles. Totes les estrelles seran pous amb una politja rovellada. Totes les estrelles em **donaran beure...**

Jo callava.

- Serà tan divertit! Tu tindràs cinc-cents milions de cascavells i jo tindré cinc-cents milions de fonts...

I també va callar, perquè plorava...

- És aquí. Deixa'm fer un pas tot sol.

I va seure perquè tenia por.

Encara va dir:

- **Saps... la meua flor... en sóc responsable! I és tan dèbil! I és tan ingènua. Té quatre espines de no res per protegir-se contra tot...**

Vaig seure perquè ja no m'aguantava dret.

Va dir:

- Ja està... s'ha acabat...

Encara va dubtar una mica i després es va aixecar. Va fer un pas. Jo no em podia ni moure.

Tan sols hi va haver un llampec groc a prop del seu turmell. Es va quedar immòbil un instant. No va cridar. Va caure suaument, com cau un arbre. No va fer ni soroll, perquè tot era sorra.

